

brezdvomno slovenski literarni izobraženci — z malimi izjemami — majali z glavami, ker bi lista ali ne bili umeli ali ga ne hoteli umeti, češ, da kaj takega ni za to dobro slovensko ljudstvo. (Dunajski) Zvon s svojo očitno in prononsovano smerjo, ki je vodila le kvišku in ni krenila niti na levo niti na desno, on je iztrebil dračje vaškega filistrstva, je izsuševal barje duševne samozadovoljnosti in posipal trdno, belo pot, ki pelje človeka v prej nepristopne krasote gori v višavah ali tam daleč v gozdnem zatišju!

Okroglih tridesetlet so trajali poskusi s časopisi; vse, kar se je pri njih posrečilo in proizvedlo dobrega na dan, to se je iztekalo naposled v „Ljubljanski Zvon“. — V petdesetih letih XIX. stoletja je zabrenčala, kakor smo slišali, „Bčela“, ali bila je prav pristopna le nekaterim specialistom-filologom in starinoslovcem; „Priatelj“ in pozneje „Vrtec“ je pridobival šolske kroge; „Glasnik“ je prvi skušal ustreči vsem, dandanašnji bi rekli: „čitajočemu občinstvu“, in je, zastopajoč ta smoter, prvi prinašal nekaj literarne kritike; a žal, „čitajočega občinstva“ je bilo premalo, zato je skušal Janežič z „Besednikom“ pridobiti tiste, ki znajo dakako — čitati, čeprav drugega nič; pa med temi je bilo premalo takih, ki bi bili res čutili potrebo, vsak mesec kaj čitati — „Pratika“ in „Koledar“ sta jim zadostovala, že „Večernice“ so bile preveč.

(Dalje prihodnjič.)

Ljubezen iz nekdanjih dni.

Ljubezen iz nekdanjih dni
je prišla k meni v vas,
imela resne je oči,
osoren bil ji glas.

Ljubezen iz nekdanjih dni
je šla od mene proč
in brisala si je oči,
turobno plakajoč...

Budislav.

